

موعظه ها و نامه های رسمی پاپ فرانسوا

مراسم میلاد خداوند

۱. "مردمانی که در تاریکی گام برمی‌داشتند نوری عظیم دیدند" (اشع ۹ : ۱).

این پیشگویی اشعیا همواره ما را بر می‌انگیزد، به ویژه وقتی در آیین عبادی شبِ عیدِ میلادِ اعلام می‌شود. این به سادگی، یک مسألهٔ احساسی یا عاطفی نیست. این پیشگویی ما را بر می‌انگیزد از آن رو که واقعیتِ ژرفِ آنچه هستیم را بیان می‌کند، یعنی مردمانی که گام بر می‌دارند و در پیرامونِ شان - و نیز در درونِ شان - تاریکی و نور هست. امشب چنانکه روح تاریکی جهان را در بر می‌گیرد، از نو، رویدادی اتفاق می‌افتد که همواره ما را مبهوت و شگفت‌زده می‌کند: مردمانی که گام بر می‌دارند نوری عظیم می‌بینند. نوری که سبب می‌شود ما بر این راز بیاندیشیم: رازِ گام برداشتن و دیدن.

گام برداشتن. این فعل ما را وا می‌دارد که به مسیر تاریخ بنگریم، به سفرِ دور و درازی که تاریخچهٔ رستگاری است، سیری که با ابراهیم پدرِ ایمانی ما آغاز می‌شود، همان که خدا او را روزی فراخواند تا عزیمت کند، تا از موطن خود به سوی سرزمینی برود که خدا به او نشان می‌داد. خداوند همواره این تاریخ را همراهی کرده است! او همواره به پیمان خود و وعده‌های خویش وفادار است. چرا که خدا وفادار است "خدا نور است، و در او هیچ تاریکی نیست" (اول یو ۱ : ۵). اما مردم گاه روشن اند و گاه تاریک، گاه وفادار و گاه بی‌وفا، گاه فرمانبر و گاه سرکش؛ زمانی قوم زائر و زمانی مردمان سرگردان.

در تاریخچهٔ فردی مان نیز، هم لحظه‌های تاریک و هم لحظه‌های روشن هست، سایه‌ها و روشنی‌ها. اگر خدا و برادران و خواهرانمان را دوست داشته باشیم، در نور گام می‌زنیم؛ اما اگر قلب هلمان بسته باشد، اگر غرور، فریب و خودخواهی بر ما فرمان براند، آنگاه تاریکی، درون و پیرامون ما را فرو می‌گیرد. "اما آنکه از برادرِ خود نفرت دارد، در تاریکی است و در تاریکی گام بر می‌دارد. او نمی‌داند کجا می‌رود، زیرا تاریکی چشمانش را کور کرده است" (اول یو ۲ : ۱۱). مردمی که گام بر می‌دارند، اما همچون قومی زائر که نمی‌خواهد سرگردان شود.

۲. امشب، ندای آن رسول، مانند شکوفایی نوری درخشان، طنین انداز می‌شود: "زیرا فیضِ خدا به ظهور رسیده است، فیضی که همگان را نجات بخش است" (تیت ۲ : ۱۱).

فیضی که در جهان ما آشکار شد، عیسی است، که از مریم باکره زاده شد، یعنی انسانِ راستین و خدای راستین. او به تاریخ ما وارد شد؛ او در سفرِ ما شریک گشت. او آمد تا ما را از تاریکی‌های بخت و به ما نور ارزانی دارد. آن فیض، رحمت و محبتِ لطیفِ پدر در او آشکار شد: عیسی، محبتِ تن‌یافته است. او تنها یک آموزگارِ حکمت نیست، او یک آرمان نیست که ما با این آگاهی که ناامیدانه از آن دوریم، برای رسیدن به آن تلاش کنیم. او معنای زندگی و تاریخ است، که خیمهٔ خود را در میان ما برپا کرده است.

۳. شبانان با شنیدن خبر تولد عیسی، نخستین کسانی بودند که این "خیمه" را می‌دیدند. آنان نخستین بودند چرا که در میان آخرین‌ها بودند، مطرودان. و نخستین بودند از آن رو که بیدار بودند و با شب زنده داری از گوسفندان مراقبت می‌کردند. زائران وظیفه دارند بیدار باشند و شبانان درست همین کار را کردند. بیایید ما هم به همراه آنان در برابر این کودک درنگ کنیم، بیایید در سکوت درنگ کنیم. بیایید به همراه آنها خداوند را برای آن که عیسی را به ما داده است سپاس بگزاریم، و بیایید با آنان از صمیم قلب وفاداری او را بستاییم: تو عظیمی و خود را کوچک ساختی؛ تو غنی هستی و خود را فقیر ساختی؛ تو تماماً قدرتمندی و خود را آسیب پذیر ساختی.

بیایید امشب شادی/نجیل را تقسیم کنیم: خدا ما را دوست دارد، او آنقدر ما را دوست دارد که پسر خود را به ما داد تا برادر ما باشد، تا در تاریکی ما نور باشد. خداوند رو به ما تکرار می کند: " مترسید!" (لو ۲ : ۱۰). چنانکه فرشته به شبانان گفت : " مترسید!" و من نیز خطاب به همه شما تکرار می کنم: مترسید! پدر ما صبور است، او ما را دوست دارد، او عیسی را به ما بخشیده تا او ما را در راهی که به سرزمین موعود می رسد، راهنمایی کند. عیسی آن نوری است که تاریکی را روشن می کند. او رحمت است: پدر ما همواره ما را می بخشد. اوست آرامش ما. آمین.

کلیسای واتیکان

سه شنبه ۲۴ دسامبر ۲۰۱۳